

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.261/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Arató és Mousa Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Arató György ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a alperesi jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen, akinek a pernyertessége érdekében a perbe beavatkozott a beavatkozó jogtanácsos neve jogtanácsos által képviselt **beavatkozó1** (cím4), szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.3609/2012/26. számú ítélete ellen az alperes által 29. sorszámon, az alperesi beavatkozó által 30. sorszámon, a felperes által 31. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja, az alperes perköltség fizetési kötelezettségét mellőzi és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 375.000 (háromszázhetvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának – felhívásra – 3.421 (háromezer-négyszázhuszonegy) forint tanúdíjat, továbbá az államnak az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 300.543 (háromszázezer-ötszáznegyvenhárom) forint elsőfokú, és 400.725 (négy százezer-hétszázhuszonöt) forint fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2013. október 28. napján meghozott 22.M.3609/2012/26. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte az alperes felettes szerve1 szám1. számú parancsát, amely a felperes szolgálati jogviszonyának megszüntetésére vonatkozott. Megállapította továbbá, hogy a felek közötti szolgálati jogviszony az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedése napján közös megegyezéssel szűnik meg. Az elsőfokú bíróság az alperest végkielégítés címén 2.504.532 forint, négyhavi átlagkeresetként járó átalánykár címén 4.554.356 forint megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és az alperest kötelezte 450.000 forint + áfa felperesi perköltség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 1995. július 1-jétől állt hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperessel, 2006. november 16-ától a főosztályt vezette. 2012. május 31. napján a felperest őrizetbe vette a ügyészség1, majd a bíróság1 elrendelte az előzetes letartóztatását.

[3] Az alperes felettes szerv vezetőjelság vezetője 2012. június 1-jén a szám2. szám alatti parancssal visszavonta a felperes vezetői kinevezését. Ugyanezen a napon az alperes vezetője a szám4. számú további parancsával rendelkezési állományba helyezte a felperest, az illetményét 417.422 forintban állapította meg. 2012. június 1-jén az alperes vezetője a szám3. számú parancssal elrendelte a felperes szolgálati helyéről történő távoltartását és arról is rendelkezett, hogy ennek időtartamára a felperest a távolléti díja 50 %-a illeti meg.

[4] 2012. június 1-jén az alperes vezetője fegyelmi eljárást is kezdeményezett a felperessel szemben, egyben intézkedett az eljárás felfüggesztéséről az ügygel összefüggő, a ügyészség1en szám5 számon folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig. A határozat kitért arra, hogy a nyomozóhatóság folytatólagosan és üzletszerűen, vezető beosztású hivatalos személy által, részben hivatali helyzetével visszaélve, részben kötelezettségzegéssel elkövetett vesztegetés büntette megalapozott gyanúja miatt folytat büntetőeljárást.

[5] Az alperes felettes szerve1 vezetője 2019. június 6-án a szám1. számú parancsával a felperes szolgálati jogviszonyát azonnali hatállyal felmentéssel megszüntette, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: rHszt.) 53. § c) pontjára és 56. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontjára, továbbá a rHszt. 37/B. § (2) bekezdés c) pontjára hivatkozva. A parancs azt is tartalmazta, hogy a felperes felmentési időre a rHszt. 57. § (4) bekezdése alapján, végkielégítésre a rHszt. 63. § (6) bekezdés c) pontja alapján nem jogosult.

[6] A jogviszonya megszüntetésére irányuló intézkedéssel szemben a felperes 2012. június 20-án szolgálati panaszt terjesztett elő. A szolgálati panaszt a belügyminiszter alaptalannak találta. A döntés indokolása szerint a beavatkozól (a továbbiakban: beavatkozól, azaz beavatkozó) a szám8. Ált. számú határozatában azt állapította meg, hogy a

felperes életvitele nem kifogástalan. Emiatt alkalmatlanságra tekintettel került sor a szolgálati jogviszony megszüntetésére.

[7] A belügyminiszter a döntésében kitért a beavatkozó határozatának a részleteire is. Eszerint a ügyészség1 által kezdeményezett büntetőeljárás hivatali vesztegetés megalapozott gyanúja miatt indult és annak során kényszerintézkedésre, őrizetebe vételre is sor került. Ez alapján kezdeményezte a felettese a felperes életvitelének soron kívüli ellenőrzését. Annak eredményeképpen megállapítható volt, hogy a felperes meg nem engedhető kapcsolatot tartott fenn bűnöző életmódot folytató személyekkel, ezért nem felelt meg a szolgálat törvényes, illetve befolyástól mentes ellátása követelményének. Ez alapján pedig a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyi nyilvántartás rendjéről szóló 6/2011. (XII. 30.) BM rendelet 31. § (2) bekezdés b) pontja alapján az állományilletékes parancsnok köteles volt intézkedni a szolgálati jogviszony megszüntetése iránt.

[8] A jogviszonyát érintő egyéb – fent részletezett - munkáltatói intézkedésekkel szemben a felperes nem nyújtott be jogorvoslati kérelmet. A jogviszony megszüntetésére tekintettel az alperes 2012. június 7-én intézkedett a fegyelmi eljárás megszüntetéséről. Az beavatkozó1 a szám8. számú határozatát, amely a kifogásolható életvitel megállapítására vonatkozott, a felperes részére nem kézbesítették.

[9] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján vizsgálta a felperes keresetét, amelyben az alapján kérte a visszahelyezés mellőzésével a jogviszonya jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek az alkalmazását, hogy a felmentésére vonatkozó parancs a jogszabályi hivatkozáson kívül nem tartalmazott indokolást.

[10] Az elsőfokú bíróság a keresetet túlnyomó részt alaposnak találta. Kifejtette, a perben az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a jogviszony megszüntetésére jogszerűen került sor. A rHszt. 56. § (8) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperes által kibocsátott felmentés nem felelt meg az indokolással összefüggő követelményeknek, mert az a jogszabályi hivatkozáson kívül egyéb, szövegszerű indokolást nem tartalmazott. Az beavatkozó1 határozatára, pedig csak a felperes szolgálati panaszának elbírálása során hivatkozott a belügyminiszter. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a kifejtettek azért nem eredményeztek jogellenességet, mert az alperesi gyakorlat szerint a felmentések során, kizárólag jogszabályi hivatkozást közöltek. Azt is figyelembe vette, hogy a felperes jogviszonyának a megszüntetésére egy speciális rendelkezés alapján került sor. A rHszt. 56. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján, amennyiben a hivatásos állomány tagja nem felelt meg a kifogástalan életvitel követelményének, felmentéssel kell megszüntetni a szolgálati jogviszonyát, alkalmatlanság miatt. Ezért az a körülmény, hogy az alperes a felmentésben nem részletezte az indokokat, csupán az előbbi jogszabályra hivatkozott, nem eredményezett jogellenességet.

[11] Az elsőfokú bíróság a jogviszony megszüntetésével összefüggésben szükségesnek találta annak vizsgálatát, hogy az beavatkozó1 életvitel ellenőrzésére vonatkozó határozata valós és okszerű indokokat tartalmazott-e, illetve jogszerű volt-e az azt megelőző eljárás. A rHszt. 37/C. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy az ellenőrzés megkezdéséről és befejezéséről nem kellett tájékoztatni a felperest, azonban az elvégzett vizsgálat eredményét közölni kellett vele. Ezzel szemben egyértelműen bizonyított, hogy a felperes számára nem kézbesítették a határozatot. tanúl HR vezető tanúvallomása szerint, amikor a jogviszony megszüntetésére irányuló parancsot személyesen kézbesítette a felperes számára a büntetés-végrehajtási intézetben, az beavatkozó1 határozatát megtekintésre sem adta át. Kizárólag azt a tényt közölte vele, hogy a határozat szerint nem kifogástalan az életvitele. Ebből azonban a felperes konkrétan nem ismerte az beavatkozó1 döntésének a konkrét indokait.

[12] A rHszt. 37/C. § (1) bekezdése helyes értelmezése szerint, az elvégzett vizsgálat eredményét közölni kell az érintettel, akinek abból teljeskörűen, minden ismeret birtokába kell jutnia. Lehetővé kell tenni számára, hogy megismerje, milyen tények, milyen bizonyítékok alapján állapították meg a nem kifogástalan életvitelét. A felperes esetében azonban ilyen tájékoztatás nem történt.

[13] Ehhez kapcsolódóan az elsőfokú bíróság szükségesnek találta az beavatkozó1 határozata és eljárása érdemi értékelését is, mivel arra tekintettel kötelező volt megszüntetni a felperes szolgálati jogviszonyát. A perbeli esetben az beavatkozó1 határozatában rögzítették, hogy a ügyészség1 büntetőeljárást kezdeményezett hivatali vesztegetés megalapozott gyanúja miatt, majd kényszerintézkedésként a felperest őrizetbe vették. Az ellenőrzés ennek megállapításán kívül arra terjedt ki, hogy a felettese elítélték a felperes cselekményét, ezért felfüggesztették a szolgálati beosztásából. A határozatban a fentiekén kívül hivatkoztak a bíróság1 előzetes letartóztatást elrendelő végzésére, annak indokaira. Mindezek alapján vonták le azt a következtetést, hogy a felperes meg nem engedhető kapcsolatot tartott fenn bűnöző életmódot folytató civil személyekkel, a név1 érdekeltiségébe tartozó szórakozóhelyekkel kapcsolatban és a magatartása negatívan befolyásolhatja a rendőrség megítélését.

[14] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy „tartalmatlan, formális” vizsgálatot folytattak le, vagyis az életvitel ellenőrzésére érdemben nem is került sor. Az beavatkozó1 határozatában megállapított körülmények nem minősültek ténynek. Azok csupán feltételezések voltak, mert ebben az időpontban még nem volt jogerős bírósági ítélet név1val összefüggésben. A felperes kifogástalan életvitelének az ellenőrzése jogellenes volt, az alapján nem lehetett következtetni a felperes életvitelére. A munkáltatói jogkör gyakorlója kizárólag e jogellenes határozat alapján bocsátotta ki a felmentést, ezért minősült jogellenesnek a felperes szolgálati jogviszonyának a megszüntetése.

[15] Az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően rendelkezett a rHszt. 197. § (3) és (4), továbbá (6) bekezdése alapján a jogviszony megszűnéséről és a végkielégítés megfizetéséről. A jogellenesség jogkövetkezményeként a keresetben megjelölt maximális összeg helyett négy havi átlagkereset megfizetésére kötelezte az alperest a jogsértés és annak következményei

súlyára hivatkozva. A felperes egyhavi átlagkeresetét a rHszt. 108. § (1) bekezdésére hivatkozva 1.138.589 forintban határozta meg. Megállapította továbbá, hogy a vezetői megbízás visszavonását követően az alperes 417.422 forintban határozta meg az egyhavi illetményét és a felperes ezzel a döntéssel szemben nem terjesztett elő panaszt.

[16] Az elmaradt illetménnyel összefüggő keresetet elutasította. Kifejtette, hogy a felperes 2012. május 31-től előzetes letartóztatásban volt, majd 2013. augusztus 8-tól a házi őrizetét rendelték el, vagyis ezen időszakban nem végezhetett munkát, amit a terhére kellett értékelni. Amennyiben nem kerül sor a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetésére, a felperest abban az esetben sem illette volna meg illetmény a peresített időszakra, mivel a biztosítási jogviszonya szünetelt.

A felperes fellebbezése

[17] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az elmaradt illetménnyel kapcsolatos döntés megváltoztatását kérte, az alperes kereset szerinti marasztalásával.

[18] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be az alperes nyilatkozatát az illetményre való jogosultságot illetően. Figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy az őrizetbevétel elrendelésétől a jogviszony megszüntetéséig terjedő időre, azaz 2012. június 1. és június 6-a között az alperes számfejtett és folyósított illetményt, vagyis a fogvatartást nem tekintette olyan körülménynek, ami az illetmény kifizetését kizárja. Erre az alperes nem is hivatkozott az elsőfokú eljárás során.

[19] Az elsőfokú bíróság tévesen tekintette az illetményre való jogosultságot kizáró oknak a biztosítási jogviszony szünetelését. A társadalombiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXX. törvény 8. §-ában meghatározott biztosítási jogviszony nem azonos a szolgálati jogviszonnyal. Az elsőfokú bíróság összemosta a két jogviszonyt, mivel a szolgálati jogviszony jogellenesség esetén az ítélet jogerőre emelkedésével szűnik meg a rHszt. 197. § (2) bekezdése szerint.

[20] Az elmaradt jövedelemre való jogosultságot a rHszt. 99. § (1) bekezdése, 107. § (1) bekezdése alkalmazásával kellett elbírálni. Az illetmény a hivatásos szolgálati jogviszonyban állókat nem a ténylegesen végzett munka, hanem az állományba tartozás alapján illeti meg. Tényleges munkavégzés hiányában is jár távolléti díj, pl. az előzetes letartóztatásban lévőknek, annak, akit a beosztásából felfüggesztenek, aki lakhely elhagyási tilalom, vagy kényszergyógykezelés alatt áll, szabadságvesztését tölti katonai fogházban és emiatt nincs lehetősége munkát végezni.

[21] Az elsőfokú bíróság alaptalanul értékelte a terhére, hogy a távolléti díj számítására vonatkozó alperesi határozatot nem vitatta. Az illetményét is érintő határozatot 2012. június 1-jén hozták, de pár nappal később június 6-án a szolgálati jogviszonyát megszüntették. Ekkor még le sem telt a jogorvoslatra rendelkezésre álló 15 napos határidő, emiatt nem volt lehetősége vitatni a rendelkezési állományba helyezését és az ehhez kapcsolódó illetmény megállapítását, holott az szándékában állt. Rosszhiszemű munkáltatói eljárásnak minősült, hogy az illetmény csökkentése néhány nappal előzte meg a jogviszony megszüntetését. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a rHszt. 245/D. § pontjára hivatkozva, elsődlegesen a kereset szerinti illetménnyel kérte az alperes marasztalását. Másodlagos kérelmében 417.422 forint alapján kérte az elmaradt illetmény megfizetésére kötelezni az alperest.

[22] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolását is vitatta. Kifejtette, az elsőfokú bíróság a jogszabály rendelkezéseivel ellentétesen tekintette jogszerűnek azt, hogy a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancs kizárólag jogszabályi hivatkozást tartalmaz. Ez ellentétben áll a következetes bírói gyakorlattal is. Megállapítható, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója nem tett eleget a felmentés indokolásával összefüggő törvényi kötelezettségének, mivel a rHszt. 56. § (8) bekezdése értelmében a felmentés indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy az indok valós és okszerű. Az elsőfokú bíróság úgy fogadta el az alperes perbeli érvelését, hogy az ítéletben egyáltalán nem tért ki a felperes ezzel kapcsolatos álláspontjára.

[23] Az alperes indokolás nélkül bocsátotta ki a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancsot és nem legitimálhatja az eljárását a jogszabállyal ellentétes, téves gyakorlata. Az intézkedés jogszerűségét nem az alperes gyakorlata, hanem a tételes jogi rendelkezések alapján kellett elbírálni. Az indokolás részeként nem lehetett figyelembe venni a panaszt elbíráló belügyminiszteri határozatot sem, mivel kizárólag a munkáltatói jogkör gyakorló felettes kötelessége lett volna a döntést indokolni. A belügyminiszter jogköre pedig arra terjedt ki, hogy állást foglaljon, jogszerű volt-e a jogviszony megszüntetésére vonatkozó döntés. A felmentés indokolásának hiányosságát nem pótolhatta az beavatkozó1 határozata sem.

[24] Jelen perben arról kellett dönteni, az alperes eleget tett-e az indokolási kötelezettségének. A jogszabályok felsorolása nem képezhet jogszerű felmentési indokot. A felmentés indokául valamely konkrét eseményt, cselekvést, magatartást, állapotot szükséges meghatározni. A jogszabályi rendelkezés nem az indoka, hanem a jogalapja a jogviszony megszüntetésének. A jogszabályhelyek felsorolásából nem derül ki, hogy pontosan mi a felmentés valós és okszerű indoka, mi volt az a konkrét magatartás, állapot, ami alapot adott a jogviszony felszámolására. A felperessel pusztán a jogszabályokat közölték, ezért nem ismerhette meg a felmentését megalapozó tényeket. Az beavatkozó1 határozatát sem közölték vele, annak tartalmáról sem tájékoztatták.

[25] A rHszt. 56. § (8) bekezdése és az Mt. 66. § és 78. § (1) bekezdései együttes értelmezéséből is az következett, hogy nem jogszerű a kizárólag jogszabályi hivatkozást tartalmazó felmondás, illetve felmentés. Ebben az esetben értelmetlenné válna a bírói jogorvoslat igénybevétele a munkavállaló számára. Az Mt.-hez képest a rHszt. szigorúbb követelményt támaszt, mivel az indokolásból ki kell tűnni az indokok valós és okszerű voltának. Ennek az a célja, hogy a hivatásos állományú a felmentéskor megismerje, mi volt az elbocsátás indoka és ennek ismeretében döntsön a bírósági jogorvoslat igénybevételéről. Az írásbeli indokolás hiányosságai utóbb nem pótolhatók, emiatt sem lehetett figyelembe venni a belügyminisztériumi határozatban kifejtetteket.

Az alperes fellebbezése

[26] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Lényeges eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2012. január 21-i tárgyaláson adott tájékoztatással ellentétesen folytatta le a bizonyítást. A tájékoztatás alapján merült fel a beavatkozó határozatának az érdemi vizsgálata, mivel azokat a felperes a perben vitatta. Az alperes ezért indítványozta a kifogástalan életvitelre vonatkozó vizsgálat iratainak a beszerzését és további indítványa is volt. Ezt az indítványt azonban az elsőfokú bíróság mellőzte, holott a Kúria Kfv.III.37.726/2012/5. számú végzése szerint a jogorvoslatihoz való jog nem merülhet ki az érdemi határozatok formai, alaki felülvizsgálatában. A tartalmi felülvizsgálat jelen esetben a beavatkozó határozatát érintette. Az alperes azt is indítványozta, hogy a bíróság keresse meg a ügyészséget annak érdekében, hogy a nyomozási iratokat is meg lehessen ismerni. Az beavatkozó ugyanis a nyomozati iratanyag és a bíróság előzetes letartóztatást elrendelő határozata alapján foglalt állást. A bíróság végzése is tartalmazott megállapításokat a névvel érdekeltségébe tartozó szórakozóhelyekkel összefüggő felperesi magatartást illetően. A végzés szerint a megalapozott gyanút titkos adatszerzés és házkutatás is alátámasztotta. Ezeket a tényeket a beavatkozó vizsgálata során már meg lehetett állapítani, azok a nyomozó hatóság által feltárt bizonyítékokon alapultak. Ezek a tények megalapozták a legsúlyosabb kényszerintézkedés alkalmazását is. Az beavatkozó tehát megalapozottan jutott arra a következtetésre, a kifogásolható életvitel miatt a felperes nem felelt meg a szolgálat törvényes és befolyástól mentes ellátása követelményének. Az elsőfokú bíróság az előbbi bizonyítékokat mellőzte, a büntető iratokat sem szerezte be, az ítélet indokolásában pedig ennek az indokait sem közölte. Emiatt indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és a tényállás kiegészítése.

[27] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására, és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. A rHszt. 37/B. § (1), (2) bekezdése, továbbá 53. § c) pontja és 56. § (2) bekezdése alapján kifejtette, hogy az beavatkozó határozata alapján a munkáltatói jogkört gyakorló előjáró kötelessége volt a szolgálati jogviszony megszüntetése.

[28] Az beavatkozó1 eljárása nem minősült jogsértőnek, mert a jogszabály csak példálózó felsorolást tartalmaz a kifogástalan életvitel ellenőrzéssel kapcsolatban. Az beavatkozó1 az eljárása során beszerezte a bíróság1 végzését, ami önmagában is igazolta a kifogásolható életvitelt, ezért további eljárási cselekményeket, például iratok beszerzését, tanúk meghallgatását már nem találták szükségesnek.

[29] A bíróság1 előzetes letartóztatást elrendelő végzése közokiratnak minősült, ezért bizonyította az abban rögzített adatok, tények valóságát. Abból önmagában is megállapítható volt, hogy a felperes életvitele nem kifogástalan. Ezen kívül a rendőri szervek, illetve más nyomozóhatóságok, a ügyészség1 jogszerű eljárás során olyan adatokat, információkat szereztek be, amelyek a bűncselekmény alapos gyanúját felvetették és megalapozták az előzetes letartóztatást, illetve alátámasztották a kifogásolható életvitelt is.

[30] A kifogásolható életvitel nem azonos a bűncselekmény elkövetésével, azt enyhébb magatartási formák is megalapozhatják. A feltárt körülmények alapján megállapítható, hogy a felperes magatartása a rendvédelmi szervekbe vetett közbizalom megrendítésére alkalmas volt. Az ártatlanság védelmének sincs jelentősége, mert nem a büntetőjogi felelősség, hanem az életvitel munkajogi szempontból lényeges körülményeinek a megállapítása volt releváns.

[31] A közléssel kapcsolatban sem történt szabálytalanság. A rHszt. 7. § (1) bekezdése és 37/C. § (1) bekezdése összevetéséből az következett, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlóját nem terhelte tájékoztatási kötelezettség az ellenőrzés megkezdéséről és annak befejezéséről. tanúl a jogviszonyt megszüntető állományparancsot közölte a felperessel, az beavatkozó1 határozatát pedig ismertette, mert közölte, hogy nem kifogástalan életvitelt állapítottak meg az ellenőrzés során. Az akkor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján az ellenőrzés eredményét kellett közölni a felperessel és ez megtörtént. Egyéb jogszabályi rendelkezés hiányában nem lehetett jogellenességet megállapítani, ezért a határozat tartalmának szóbeli ismertetése jogszerű volt.

[32] Az alperes az átalánykárként meghatározott négy havi távolléti díj mérséklését arra hivatkozással kérte, hogy az beavatkozó1 határozata alapján munkáltatóként nem volt mérlegelési jogköre. A felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát meg kellett szüntetni és ennek során nem tanúsított olyan magatartást, jogsértést, amely értékelhető a 2-12 havi átalánykár meghatározásakor. Mindezek alapján a kereset elutasítását, illetve az elsőfokú ítéletben meghatározott összeg mérséklését kérte.

[33] Az elsőfokú ítéletben meghatározott perköltséget is vitatta, annak mérséklését kérte a pertárgyértékre hivatkozva. Érvelése szerint a perben igazolt távolléti díjra figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján eltúlzott a felperes javára megítélt perköltség. Az elsőfokú bíróság azt sem vette figyelembe, hogy a felperes nem

teljes mértékben lett pernyertes, továbbá perköltség megállapítását nem is kérte az elsőfokú eljárás során.

Az alperesi beavatkozó fellebbezése

[34] Fellebbezésében az alperesi beavatkozó az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Másodlagos kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra, és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte a bizonyítás kiegészítése érdekében. E körben előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan tárta fel és a beszerzett bizonyítékokat nem megfelelően értékelte.

[35] A perbeli időszakban hatályban volt rHszt. 37/C. § (1) bekezdése megsértése nem volt megállapítható, mivel a kifogástalan életvitel tárgyában lefolytatott vizsgálat eredményét kellett közölni a felperessel, ami megtörtént. Magát a határozatot a munkáltató részére küldték meg, mivel ő kezdeményezte az ellenőrzés lefolytatását.

[36] tanúl tanúvallomása azt igazolta, hogy a felperes a megfelelő tájékoztatást megkapta az életvitelre vonatkozó vizsgálat eredményéről. A jogszabály ekkor nem tartalmazott rendelkezést arra, hogy a tájékoztatásnak miként kell megvalósulnia. Ezért nem történt jogsértés, mert a felperes a releváns tényekről szóban tájékoztatást kapott. Az beavatkozól határozata közvetlenül bíróság előtt nem támadható, annak tartalmát a munkáltatói döntésre tekintettel lehetett vizsgálni a perben (Kúria Kfv.III.37.726/2012/5.). A munkavállaló a munkáltatói döntés bíróság előtti megtámadása során ismerheti meg részletesen a kifogástalan életvitellel kapcsolatos ellenőrzés anyagát, a határozat tartalmát. A felperes nem volt akadályozva abban, hogy a határozathoz kapcsolódó tényeket, bizonyítékokat megismerje. Ezért téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy nem volt jogszabálynak megfelelő a tájékoztatás.

[37] Az elsőfokú bíróság megalapozatlan következtetésekre jutott az életvitel ellenőrzés tekintetében is. Az ezzel összefüggő szabályokat a Hszt., illetve a Rendőrség belső bűnmegelőzési és büntfelderítési feladatokat ellátó szerve kijelöléséről, valamint feladatai ellátásának, a kifogástalan életvitel ellenőrzés és a megbízhatósági vizsgálat részletes szabályainak megállapításáról szóló 293/2010. (XII. 22.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm.rendelet) tartalmazza. A hivatkozott jogszabályok nem írták elő, hogy pontosan milyen eljárási cselekményeket kell elvégezni a kifogástalan életvitel ellenőrzés során, csak annak kereteit határozták meg. A szükséges nyilatkozatok, mellékletek beszerzése mellett azt írták elő, hogy a vizsgálat befejezésekor összesítő jelentést kell készíteni. A perbeli esetben a bíróságl határozatának beszerzése mellett, a felperes feletteseinek a meghallgatására is sor került és összefoglaló jelentés is készült. Az ellenőrzés, tehát megfelelt a jogszabályi követelményeknek, amit tanú2 tanúvallomása is alátámasztott.

[38] Az elsőfokú ítélettel ellentétben a kifogástalan életvitel tárgyában hozott határozat nem feltételezéseken, hanem a jelen perben is feltárt bizonyítékokon alapult. Az beavatkozó1 a hivatalosan tudomására jutott – más eljárásokból származó - információkat és bizonyítékokat is felhasználhatta a döntése során. tanú2 tanú erre is nyilatkozott. Mindezek alapján megalapozottan következtettek a felperes szolgáltatón kívüli magatartására, amit a bíróság1 előzetes letartóztatásra vonatkozó határozata teljes mértékben alátámasztott. A végzés egyértelműen megállapította a megalapozott gyanút, a titkos adatszerzésre és házkutatásokra hivatkozva. A bíróság ez alapján indokoltnak találta a kényszerintézkedést, végzése közokiratként is megalapozta a kifogásolható életvitel megállapítását. Az ellenőrzés során a ügyészség1 által elrendelt büntetőeljárásból is származtak információk, amit szintén igazolt tanú2 tanúvallomása.

[39] Mindezek alapján az életvitelre vonatkozó határozat titkos információgyűjtésen, a ügyészség1 nyomozás elrendelésére vonatkozó döntésén, továbbá a bíróság1 előzetes letartóztatásra vonatkozó döntésén alapult, és mindezek alapján vonták le azt a következtetést, hogy a felperes meg nem engedhető kapcsolatot tart fenn civil, bűnöző életmódot folytató személyekkel.

[40] Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra, hogy név1 bűnöző életmódjáról jogerős bírósági ítélet hiányában nem lehetett állást foglalni. A kifogásolható életvitel egy munkajogi körülmény, amelynek nem feltétele a hivatásos szolgálati állományban lévő, vagy a vele kapcsolatot tartó részéről a bűncselekmény elkövetésének jogerős bírósági megállapítása. A kifogástalan életvitel vizsgálat során arról kellett állást foglalni, hogy egy hivatásos rendőrtől elfogadható-e, hogy a rendőrségi intézkedésekről információkat szolgáltat ki civil személyeknek, illetve a civil személyek érdekeinek megfelelően alakítja a rendőri intézkedéseket.

[41] A felperes magatartása a rHszt. 3. § (1) bekezdésével, a 70/B. § (1), (3) bekezdésével, a rHszt. 29. § (1) bekezdésével, továbbá a Magyar Rendvédelmi Kar Rendvédelmi Hivatásetikai Kódex és Etikai Eljárási Szabályzata IV.3., V., V.5. pontjaival ellentétes volt, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítása indokolt.

[42] Másodlagos fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság érdemben értékelte az életvitel ellenőrzés folyamatát, tanúkat hallgatott meg és iratokat is beszerezett. Ennek ellenére nem vizsgálta teljeskörűen a kifogástalan életvitel ellenőrzését, vagyis a bizonyítással összefüggő, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 3. § (5) bekezdésében és 206. § (1) bekezdésében meghatározott szabályokat megsértette. A rPp. 221. § (1) bekezdése megsértésével, pedig a mellőzött bizonyítás indokait nem közölte. Az alperes és az alperesi beavatkozó is tett indítványokat a büntetőeljárás, illetve a nyomozati iratok beszerzése érdekében. Indítványozták a büntetőeljárás jogerős befejezéséig a per tárgyalásának a felfüggesztését is. Az elsőfokú bíróság az indítványoknak nem tett eleget, amivel a Kúria Kfv.III.37.726/2012/5. számú végzésével ellentétesen járt el.

A fellebbezési eljárás

[43] A felek fellebbezése alapján a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2014. május 14. napján tartott tárgyaláson hozott 51.Mf.641.069/2013. számú végzésével a másodfokú per tárgyalását a ügyészséglen az szám5Bü számon indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. A Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.26.553/2014/2. számú végzésével helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék határozatát. A felperes a 2017. október 3-án benyújtott kérelmében a per tárgyalásának folytatását kérte a hasonló tárgyú ügyben hozott kúriai döntésre hivatkozva azzal, hogy a felmentésre irányuló parancs hiányossága, konkrétan az indokolás hiánya további bizonyítás nélkül is megállapítható.

[44] 2020. november 17-én a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2.Mf.31.295/2020/2. számú végzésével arról tájékoztatta a feleket, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 197/A. § (2) bekezdése értelmében a felek fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla Munkaügyi Kollégiuma bírálja el a büntetőeljárás jogerős befejezését követően. A 2.Mf.31.295/2020/17-I. számú, 2024. december 12-én felvett hivatalos feljegyzés szerint a felperest érintő büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa szám11 sorszámon, 2024. december 12-én jogerős ítéletet hozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[45] A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes és a beavatkozó fellebbezése alapos.

[46] Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, azonban téves következtetésekre jutott, ezért az érdemi döntésével nem értett egyet a másodfokú bíróság.

[47] Az ítéltábla az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás, vagyis a rendelkezésre álló okiratok alapján a tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve pontosította.

[48] A felperes 2012. május 31-én történt őrizetbe vételét követően, 2012. június 3-án a bíróság1 az szám9 számú végzésével elrendelte a felperes előzetes letartóztatását. A határozat indokolása részletesen tartalmazta a kényszerintézkedést megalapozó adatokat. Ennek részeként a bíróság ismertette a név1 érdekeltségébe tartozó szórakozóhelyekkel

kapcsolatos felperesi magatartást a ügyészség1 nyomozásának adataira hivatkozva. Eszerint a felperes jogtalan előnyért hivatali helyzetével visszaélve elérte, hogy az említett szórakozóhelyek mentesüljenek a rendőrségi ellenőrzések alól. A konkurens szórakozóhelyeken, pedig rendőrségi razziákat tartottak annak érdekében, hogy ezeket a helyeket a vendégek elkerüljék, illetve lehetőség szerint azok bezárására is sor kerüljön. A határozat arra is kitért, hogy a felperes magatartása – bizonyítottság esetén – mely konkrét bűncselekmények megállapítására ad alapot. A bíróság1 mindezek alapján a gyanúsítottak előzetes letartóztatással elérhető teljes elszigetelését találta indokoltnak a tényállás teljes körű felderítése érdekében. A határozatot nem vitatottan közltek a felperessel, mint a büntetőeljárás egyik alanyával.

[49] Az alperes másnap, 2012. június 1-jén fegyelmi eljárás elrendeléséről határozott a szám10 számú parancsában és fel is függesztette azt. A határozat indokolása szerint a ügyészség1 a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés 2. tételének első fordulata szerint minősülő folytatólágosan és üzletszerűen, vezető beosztású hivatalos személy által részben hivatali helyzetével visszaélve, részben kötelességzegéssel elkövetett vesztegetés büntette megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás folytat, a felperest gyanúsítottként hallgatták ki és bűnügyi őrizetbevétele iránt intézkedtek. Az eljárás alapja, hogy a felperes a gyanú szerint név1 megbízásából, név2től jogtalan előnyt fogadott el, visszaélt a hivatali helyzetével és a hivatali kötelezettségét megszegte.

[50] Az beavatkozól ezt követően, 2012. június 4-én hozta meg a szám8 ált számú határozatát arról, hogy a rHszt. 37/B. § (2) bekezdésének c) pontja értelmében a felperes életvitele nem kifogástalan. A döntés indokolása az előbbi büntetőeljárás adataira, konkrétan a bíróság1 előzetes letartóztatást elrendelő végzésére és az azt megelőző ügyészségi eljárásra vonatkozott. Ezek alapján arra következtettek, hogy a felperes meg nem engedhető kapcsolatot tart fenn civil, bűnöző életmódot folytató személyekkel és a magatartása negatívan befolyásolhatja a rendőrség megítélését.

[51] Az alperes 2012. június 6-án, a szám1. számú parancsával döntött a felperes hivatásos szolgálati jogviszonya megszüntetéséről. A parancs azt tartalmazta, hogy felmentésre a rHszt. 53. § c) pontja és 56. § (2) bekezdése b) pont ba) alpontja alapján került sor, figyelemmel a 37/B. § (2) bekezdésére.

[52] A másodfokú bíróság az ekként pontosított tényállást tekintette irányadónak a fellebbezési eljárásban.

[53] A rHszt. 56. § (8) bekezdése értelmében a munkáltatói jogkör gyakorló előljáró a felmentést köteles megindokolni, ebből világosan ki kell tűnnie, hogy a felmentés indoka valós és okszerű. A megszüntetés valóságát és okszerűségét illetően a perbeli esetben irányadó volt a rHszt. 37/B. § (2) bekezdés c) pontja, amely szerint az életvitel nem

kifogástalan, ha a hivatásos állomány tagja nem felel meg különös tekintettel a szolgálaton kívüli magatartására, családi és lakókörnyezeti kapcsolataira, anyagi, jövedelmi viszonyaira, valamint bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátásának. A rHszt. 56. § (2) bekezdésének b) pont ba) alpontja alapján a hivatásos szolgálati jogviszonyát meg kell szüntetni, ha a hivatásos állományú nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének.

[54] A jogviszony megszüntetésére irányuló munkáltatói döntés írásbeli indokolásának a követelménye azért garanciális jelentőségű, mert a munkavállaló abból szerez információt arról, miért, milyen magatartás, esemény miatt szüntették meg a foglalkoztatási jogviszonyát. Lényeges, hogy a munkavállaló ez alapján tudjon dönteni a bírósági jogorvoslat igénybeviteléről, továbbá, a munkáltató utóbb a perben ne térhessen át más, újabb indokokra. Nem sérti az írásbeli indoklás követelményét, amennyiben a munkáltató a felmentés indokait a munkavállalóval közölt egyéb okiratokra tekintettel határozza meg. A fenti jogszabályi követelmény alapján a felmentés indoka akkor világos, ha abból a megszüntetés körülményeire is figyelemmel a hivatásos állományú számára egyértelműen kitűnik, hogy a további foglalkoztatására, miért nincs mód.

[55] Mindezek alapján az indoklás jogszerűségével kapcsolatos jogszabályi követelmények megvalósulását arra figyelemmel kellett vizsgálni, hogy valamennyi munkáltatói intézkedésre – a felmentést is beleértve – az előbbi büntetőeljárással és az annak során foganasított kényszerintézkedéssel szoros időbeli és tárgyi összefüggésben került sor, ezért az adott esetben együttesen alkotják a felmentés indokát. A felperessel szemben elrendelt előzetes letartóztatás következménye volt ugyanis a fegyelmi eljárást elrendelő határozat, annak indokolása szorosan kapcsolódik a szintén a kényszerintézkedés következményét jelentő felmentéshez, így az adott esetben együttesen képezik a hivatásos szolgálati viszony megszüntetésének indokolását. Mindezekből a felperes számára világos és nyilvánvaló kellett legyen, miért döntött a munkáltató a jogviszonya megszüntetéséről. Az alperes azért szüntette meg a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát, mert nem felelt meg a kifogástalan életvitel követelményének. A felperes számára nem csupán ennek ténye, hanem az ezt megalapozó konkrét körülmények is ismertek voltak a felmentés közlésekor. Ezenkívül a felperesnek vezetői megbízásánál fogva is nyilvánvalóan tisztában kellett lennie a saját jogviszonyára vonatkozó, a felmentésben utalt jogszabályi rendelkezésekkel.

[56] A felperes a jogviszonya megszüntetésekor 2012. június 6-án, már ismerte az előzetes letartóztatásra vonatkozó, részletes indokolást is tartalmazó bírósági döntést. Erre tekintettel azzal is tisztában volt, hogy a kényszerintézkedés elrendelését a ügyészség 1 számú eljárása előzte meg. Ezen kívül az alperes a 2012. június 1-jén elrendelt fegyelmi eljárás alapjaként is hivatkozott az előbbi ügyészségi nyomozásra, a Büntető Törvénykönyvben meghatározott konkrét bűncselekmény megjelölésével. Az beavatkozó 1 határozata alapján tanúl szóban azt is közölte a felperessel, hogy az életvitele nem kifogástalan. Mindezek alapján megalapozottan lehetett arra következtetni, hogy számára 2012. június 6-án nyilvánvaló volt, hogy az előzetes letartóztatásával érintett büntetőeljárás kapcsán került sor a nem kifogástalan életvitel megállapítására, továbbá a hivatásos szolgálati jogviszonya megszüntetése is ezzel függött össze. Mindezek alapján a felmentés oka a felperes által ismert egyéb dokumentumok alapján világos volt.

[57] A fellebbezési eljárásban beszerzett adatok alapján az is megállapítható, hogy a büntetőeljárásban emelt vád alapján a Fővárosi Ítéltábla a 2024. december 12-én hozott szám11 számú jogerős ítéletével a felperessel, mint V. rendű vádlottal szemben a vezető beosztású hivatalos személy által hivatali helyzettel visszaélve, folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette és engedély nélküli tartással elkövetett lőszerrel visszaélés büntette miatt az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás büntetés időtartamát enyhítette, a pénzbüntetés napi tételét felemelte. A nem kifogástalan életvitel megállapítása, tehát megalapozott volt. Az alperes a peres eljárásban kizárólag és következetesen az előbbi büntetőeljárásra, továbbá a gyanú tárgyává tett felperesi magatartásokra hivatkozott. Ezért nem sérült az a követelmény sem, hogy a felmentés indokai utóbb nem bővíthetők, nem változtathatók meg.

[58] A hivatásos állomány tagjával szemben elvárható, hogy még a gyanúja se merüljön fel bűncselekmény elkövetésének, illetve bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyekkel történő kapcsolattartásnak. A perbeli bizonyítékok egyértelműen alátámasztották, hogy a felperes bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyekkel állt kapcsolatban a perbeli időszakban, és maga is bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható. Emiatt vele szemben a ügyészség büntetőeljárást indított, a bíróság pedig elrendelte az előzetes letartóztatását, mivel a nyomozás adatai alátámasztották a megalapozott gyanút. A felperest illetően a bűncselekmény elkövetését jogerős ítélet is megállapította. Mindezek alapján levonható volt az a következtetés, hogy a jogszabályi hivatkozás alapján megjelölt indok, vagyis a nem kifogástalan életvitel – amely ténye a felmentés idején ismert volt a felperes számára - valós és okszerű indoka volt a felmentésnek.

[59] A felperes által a fellebbezési eljárásban megjelölt Mfv.II.10.132/2015/8. számú kúriai ítélet nem precedensképes határozat. Az adott ügytől eltérően jelen perben a büntetőeljárás jogerős befejezésére tekintettel egyértelműen megállapítható volt a nem kifogástalan életvitel ténye, ezen kívül a másodfokú bíróság a felperes által ismert egyéb okiratokra tekintettel eltérő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a jognyilatkozat címzettje, vagyis a felperes mennyiben volt tisztában a felmentése indokával.

[60] Az elsőfokú bíróság nem az indokolás hiányossága miatt találta jogellenesnek a felmentést, hanem arra hivatkozva, hogy az beavatkozó határozatát nem közölték megfelelően a felperessel, továbbá a kifogástalan életvitel ellenőrzése formális volt és annak eredményeként a felperes civil személyekkel fennálló kapcsolatait illetően csupán feltételezéseket állapítottak meg.

[61] Az alperes és a beavatkozó helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a perbeli időszakban hatályban volt rHszt. 37/C. §-a szerint a munkáltatónak nem volt kötelezettsége az eljárás megkezdéséről, továbbá annak befejezéséről tájékoztatni az érintettet. A jogszabály megszüvegezése alapján a határozatot nem, csupán a vizsgálat eredményét kellett közölni. A peradatok alapján az alperes eljárása nem állt ellentétben az

előbbi jogszabályi követelményekkel, mivel tanúl a felmentés átadásakor az beavatkozól határozat lényegi megállapítását közölte a felperessel. Az elsőfokú bíróság arra is tévesen következtetett, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzése formális és jogsértő volt. Az ellenőrzés lefolytatásának konkrét, pontos menetét a Korm.rendelet nem határozta meg. A vizsgálat során a nyomozó hatóságok által feltárt adatokat és a bíróság döntését vették figyelembe, ami elégséges adatot tartalmazott a munkajogi szempontból releváns döntés meghozatalához. Összefoglaló jelentés is készült. Mindezeket figyelembe véve a kifogástalan életvitel ellenőrzés és annak eredménye közlése nem minősült jogsértőnek.

[62] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a jelen perben alkalmazandó, a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét és a keresetet elutasította. Erre figyelemmel nem volt szükséges részletesen értékelni a felperes elmaradt munkabér összezszerősége körében kifejtett fellebbezési indokait. Az ítélet megváltoztatása kihatott a perköltségre és az eljárási költségekre vonatkozó rendelkezésre is.

Záró rendelkezések

[63] A pertárgyérték a rPp. 24. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, az egy évi távolléti díj, azaz 12 x 417.422 forint, vagyis 5.009.064 forint volt. Az illeték megállapítása az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdésén és 46. § (1) bekezdésén alapult. A felperest nem illette meg munkavállalói költségkedvezmény a rPp. 358/B. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet 1. §-a szerint. A perben igazolt egy havi távolléti díja ugyanis meghaladta a 2010. évi nemzetgazdasági átlagkereset, vagyis a 202.600 forint kétszeresét.

[64] A pervesztes felperes a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes elsőfokú és fellebbezési perköltsége megfizetésére. Az összeget a másodfokú bíróság az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján határozta meg. A beavatkozó nem igényelt perköltséget, ezért e tárgyban nem kellett határozni.

[65] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés egyebekben az Itv. 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[66] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Budapest, 2025. február 4.

dr. Orosz Andrea s.k.

a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.

bíró